

Kállay Kotász Zoltán

KOPOGÁS

2021-03-10 | VERS

Nem tudom már eldönteni, álmomban vagy valóságban,
de valahol kopogtattak,
és akárhol is történt, valóságban vagy álomban,
nem nyitottam ajtót.

Tudtam, a szomszéd az, vagy valamilyen hatóság,
és újra fog jönni,
és álomban vagy egy még mélyebb álmomban,
még határozottabban kopog.

Azon gondolkodtam tehát: akár álom ez, akár valóság,
ajtót kell-e nyitnom?

A valóságban, vagy valamely még magasabb valóságban
szédül-e különbség

a kell, a lehet és a különbség között?

Nem tudom már,

mire is jutottam, mert arra figyeltem fel:

a kopogás megszűnt,

és ebben az álomszerű valóságban vagy valószerű álomban
ajtót nyitottam.

kép | unsplash.com

Kállay Kotász Zoltán

VÖRÖS ÉS FEHÉR

2021-03-27 | VERS

Az elismerésből sértés lett,
az újrafelfedezésből újrahamisítás.
A diófán a madáretetőt szálkásra marta
verőfény és eső, és amikor egy délelőtt
lecsiszolták és élénk vörösre mázolták a tetejét,
eltűntek a madarak.
Egyedül Ferenc magyarázhatná el a cinkéknek,
hogyan nem változott semmi,
ám ez nem is magyarázat lenne,
hanem a bizalom helyreállítása.

Meg kell érkeznie az elkerülhetetlen télnek,
hogyan a szükség...

„Rosszul mondd”, szól közbe Ferenc.

„Az áldott fehérség segít majd.

A vörösre rakódó takaró,

a fehérség és a mérhetetlen csend.”

Amikor vége a történetnek,

egyetlen beismerésre marad esélyed:

nem voltál fontos szereplő.

kép | Marco Secchi, unsplash.com